

Arrest

nr. 120 415 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 14 augustus 2012.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 16 oktober 2012 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CATTOOR, die *loco* advocaat L. ERALY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 14 augustus 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden bestuurshandelingen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In voorliggend geval betreft het dus rechten die aan de persoon zijn verbonden, doch de vijfde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd, namelijk dertien jaar, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep in te stellen bij de Raad. Zij diende aldus vertegenwoordigd te zijn door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, dient te worden vastgesteld dat het beroep van de vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Evenmin doet het betoog van verzoekende partijen betreffende artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, betogen de verzoekende partijen dat de beschikking louter ingaat op de argumenten aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten. Volgens de verzoekende partijen betreffen de bestreden bestuurshandelingen echter zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geweigerd als de bevelen om het grondgebied te verlaten en wordt dit niet betwist door de verwerende partij. De verzoekende partijen stellen verder dat de bevelen om het grondgebied te verlaten volkomen onbegrijpelijk zijn, aangezien zij beschikken over Braziliaanse paspoorten.

2.2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de bestreden bestuurshandelingen zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, betreffen als de bevelen om het grondgebied te verlaten, maar de beschikking louter ingaat op de argumenten aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat uit het dispositief van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen alleen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aanvechten (*"l'ordre de quitter le territoire pris par le Délégué du Ministre de l'Intérieur en date du 07 août 2012 et notifiés aux intéressés en date du 14 août 2012"*). Als bijlage bij het verzoekschrift voegen de verzoekende partijen enkel de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het licht van het voorgaande kan worden gesteld dat het voorwerp van het beroep uitsluitend de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betreffen. De omstandigheid dat de verzoekende partijen in de synthesememorie tevens de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard als bestreden bestuurshandeling opgeven, doet hieraan geen afbreuk.

2.2.2.2 Voor zover de verzoekende partijen betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten volkomen onbegrijpelijk zijn, aangezien zij beschikken over Braziliaanse paspoorten, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoekende partijen beschikken over Braziliaanse paspoorten en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voormelde beschouwing niet reeds in het verzoekschrift kon worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

Voor het overige geven de verzoekende partijen geen elementen aan die afbreuk zouden doen aan de beschikking.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET